

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

מנהגינו (הבלדי) שהציבור עונין בקדיש אשי"ר עד עלמיה בלבד

כתב מהרי"ץ בעץ חיים (ח"א עמי') ז"ל: יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיה יתברך. המנהג הקדום לענות עד עלמיה לבד. והרבה נהגו עתה לענות סמוך לעלמיה יתברך בלחש. והנני מבאר לך שורש המנהג הקדמון והאחרון.

כתב הרד"א, יש אנשים שעונים אמן יהא שמיה רבה מברך וכי עד ואמרו אמן, ואני קבלתי מרבותי שאין לענות אלא אמן יהא שמיה רבה מברך לעלם ולעלמי עלמיה בלבד. וכן נראה מדברי רבינו סעדיא. וכן מצאתי כתוב בשם הרא"ש. והטעם כי יש עד עלמיה שבע תיבות וכ"ח אותיות. ומלת אמן אינה מן המנין, כי הוא קאי על יתגדל. ולפי זה צריך לומר ולעלם עלמיה כדי שיהיו כ"ח אותיות, ועוד כי כן הוא לשון הפסוק (דניאל ז. יח) 'ויחסנו מלכותא עד עלמא ועד עלם עלמיה'. וכן כתב אור חדש, יפסיק בין אמן ליהא שמיה רבה, כי אמן קאי לעיל על יתגדל (בשם שלי"ה). וגם הכל בו כתב שיהיה כ"ח אותיות, ותמצא כי אומר קדיש שבע פעמים ביום, וכן תמצא בקהלת ז' פסוקים מענת ללדת עד ועת שלום, ובכל פסוק מהם ארבע פעמים עת, ובכללם יש כ"ח עתים כנגד שבעת ימי השבוע, שיש בהם כ"ח עתים, מהבוקר עד חצי היום עת אחד, ומחצי היום עד הלילה עת אחד, והלילה שני עתים. וכנגדן שבעה כוכבי לכת וכ"ח מחנות הלבנה. וכן תמצא (משלי ג) 'יהי בחכמה יסד ארץ' ז' תיבות וכ"ח אותיות. וכן בפסוק (בראשית א. א) 'בראשית ברא' ז' תיבות וכ"ח אותיות, וכן בפסוק (שמות כ. א) 'וידבר אלדיים את כל הדברים' ז' תיבות וכ"ח אותיות, ושעל זה אמרו 'כל העונה איש"ר בכל כחו. ולפי זה צריך לומר ולעלמי עלמיה וכי ע"כ.

וכתב רבינו הב"י בסימן נ"ו ז"ל: ורבינו הגדול מהרי"א אבהו ז"ל כתב ז"ל: יאמר לעלם ולעלמי עלמיה בלא וי"ן כדי שלא יהיו אלא כ"ח. ולי נראה שאין לשנות ממשבע שטבעו חכמים בשביל שום דרשה. וכיון שקיבלנו מקדמונינו לומר ולעלמי עלמיה, כל המשנה ידו על התחתונה. ושמעתי שיש מקיימים גירסת ולעלמי עלמיה עם מה שאמרו שצריך שלא יהיו יותר מכ"ח אותיות, ואומרים כי תיבת שמיה חסר יו"ד בדניאל 'יהוי שמה די אלהא מברך' וכי. וכן כתב בספר יש נוחלין ובספר שבט מוסר פרק מ'.
המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

כי תוליד בנים ובני בנים וגו'. (דברים ד. כה)

כתב הרב כלי יקר על זה הפסוק ז"ל: לפי שאין פתגם הרענה נעשה מהרה, ע"כ מלא לב בני האדם לעשות רע (קהלת ח. יא). ואינו מרגיש שהקביה מאריך אפו וגבי דיליה באחרית הימים, ע"כ אמר 'כי תוליד בנים וגו' והשחתם ועשיתם פסל וגו'. ר"ל, בתוך זמן זה באותן הימים עצמם אשר תשחיתו, תולידו בנים ובני בנים כמנהג העולם, 'ונושנתם בארץ'. ועל ידי זה תטענו לומר, לו חפץ הי' להמיתכם, כולי האי לא שתיק, והרי אנו מולידים כמנהג העולם ויושבים על הארץ ימים רבים וא"כ ודאי אין בנו אשמה. ע"ז אמר 'העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ'. כי ממדת השי"י, שלא להביא צרות תכופות זו לזו, כמו שלמדו במדרש (בר"ר עה. יג) מן פסוק 'ורוח תשימו בין עדר לעדר' (בראשית לב. טו). וזה דווקא בזמן שהוא נפרע תיכף בלא הרחבת זמן. אבל אם הקביה מאריך אפו זמן רב, אז באחרית הימים הוא מביא צרות צרורות זו לזו ותכופות וצרה אל אחותה נגשת, וכן היה בבית ראשון שהיו עובדים ע"ז זמן רב מימות ירבעם ואעפ"כ האריך להם אפו. ומ"ש (דברים יא. יז) 'ואבדתם מהרה' וגו', ושם פירש"י לא אתן לכם ארכה, וכן כאן נאמר כי אבד תאבדון מהר. אלא ודאי שענין מהירות זה נאמר על הצרות שיהיו בסוף תכופות במהירות בזו אחר זו, עכ"ל.

ידוע מה שכתב ראב"ע על פסוק 'ללכת בדרכיו' (דברים ל. טז) ז"ל: שלא תשנה מדרכי מעשיו ומצותיו שצוד, עכ"ל. ומקורו מהגמרא שבת קלג ע"ב יעו"ש. א"כ גם אנו נתבונן בדרך הי' אשר העלה הרב כלי יקר. ונתנהג עם בנינו בדרך זה, שהרי אנו בנים לה' שנאמר (דברים יד. א) 'בנים אתם לה' אלדיכם'.

קביה בתחילה מעלים עין, אינו מעניש, אך כמובן מזהירו שניתן את הדעת שהטוב הבא לנו, אין זה מכשיר את מעשינו. אך כאשר תכפו חטאתינו וגמרה דעתו יתברך לענישנו ולייסרנו, אינו מרפא ומביא על האדם צרה אחר צרה, עד שיתעורר ויחזור בו ויתקן דרכיו.

כן גם אנו בחינוך ילדינו, צריכים לדעת להעלים עין, וכמו שמובא ב'פלא יועץ' ז"ל: וביותר צריך לזרז שלא להקפיד על אשתו ומשרתו ובני ביתו, כי יצר סמוך מסיתו הסת כפול שיתמלא רגו להקפיד מאד בעברם על דעתו, עכ"ל. ר"ל, שגם כאשר הנחם בדרך האמת ולא שמעו, יעלים עין ולא יקפיד. אך כאשר הרגו יתר על המדה והגיע הזמן להענישם, אזי יהיה עקבי בהענשו אותם, ולא ירפה וכי.

וזאת העלנו היות ויש מן ההורים, שאכן כשמעוררים אותם על עקביות בחינוך בנם, בשבוע שבועיים הראשונים, פועלים בכל המרץ, אך לאחר זמן זה עקביותם לשליש ולרביע. והחכם יתן אל לבו ויהי הי עמו.

חורים יקרים, תנו דעתכם: סבלנות!
היא מילת המפתח להצלחה בחינוך הילדים
בחופשת בין הזמנים

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

ולענין מה שכתב רד"א שאין לענות אלא עד עלמאי, כן נראה גם כן מספר הפרדס לרש"י ז"ל ומדברי הרמב"ם עכ"ל.

עוד כתב משם הרב הגדול מהר"י אבוהב שמאחר שיש מחלוקת בזה עד כמה מחוייב לענות, כשיפסיק בקרית שמע וברכותיה לענות קדיש לא יענה אלא עד עלמאי, שאולי

פתרונות לפרשת 'דברים'

אחודה חידה! 'מול' (דברים א. א.) והיה צריך להיות כתוב מול, ונדרש לענין ברית מילה. הזוכה בהגרלה: נתנאל טיירי.
מי בתמונה? הרב צאלח נגאר. הזוכה בהגרלה: משה חממי.

תיבה בת ארבע אותיות המתבה ל פעמים בפשוטים ובפשוט דברים והאלימ. אך קריאתה בואד המקומות שנה בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

האחר הוא הפסק וע"ש. ואחר זה כתב הרב בית יוסף, שנראה מהמדרש שלא להפסיק בין עלמאי ליתברך, ושכן כתב מהר"י גיקאטלי"א בתשובה על פי הסוד והאר"ך בטעם הדבר, וכן פסק הרב בית יוסף גם בשולחן ערוך.

ולי הצעיר אפשר לומר דלא קפיד המדרש אלא שלא לספר בין עלמאי ליתברך, שהרי המדרש אומר במי שמספר בין קדיש לברכה בין ברכה לברכה וכו', וכמו שאין קפידא אלא לספר בין אלו, כמו כן בין עלמאי ליתברך דו"ק. וראיתי להעתיק לך ראיות של מהר"י גיקאטלי"א וז"ל בתשובה, ומי שמפריד בין עלמאי ליתברך, כאלו הפריד בין הסיבה העליונה לאין סוף, וקיצץ במקום דליכא קיצוץ. כי קודם שנברא העולם היה הוא ושמו אחד ואין הפרד והפרש חס ושלום בינו ובין שמו, מפני שלעלם ולעלמי עלמאי רומז לחמש עליונות, ולכך אין להפריד, כי מי יוכל להפסיק ולעמוד לשם אלא סומך עלמאי ליתברך ע"כ. ואני תמיה היאך אפשר לומר שנעלם מעיני הראשונים דברים אלו ומהפוסקים הרמב"ם והרד"א וכל בו ורבינו סעדיא גאון ורש"י והגאונים שזכר הר"י אבוהב וגם הר"י אבוהב עצמו שכולם פה אחד כתבו לומר עד עלמאי לבד. ונראה לפי הפשט כי תיבת מברך יספיק בשבח שמיא רבה, ואם יסמך אליו תיבת יתברך הוא לשון כפול. ותיבת יתברך הוא שבח אחר.

ואראה והנה גם הרבה מהמקובלים מסכימים לדעת אלו הגדולים שזכרתי גם לפי הסוד. והא לך מה שכתב המקובל האלהי מהר"ר משה כלץ בספר **המוטר** וז"ל: וצריך העונה לענות מאמן עד עלמאי ולא יותר, כי יש בו כ"ח אותיות וכי ע"ש. עוד כתב ואשכילך ואורך עוד סודות נפלאות, גלויות למי שיש לו עינים לראות. יהא, חכמה. שמיא, בינה. רבה, תפארת. מברך, מלכות. לעלם, כתר. לעלמי, תפארת. עלמאי, מלכות. וכי ע"ש. גם הרב המקובל מהר"י"ץ כתב וז"ל: ויש לך באמן יהא שמיא רבה וכי ח' תיבות כנגד ח' עולמות הקדושים מן העטרת עד הבינה ומחבר אותם בייחוד אחד ואומר אמן שהם כתר עליון ותפארת. ועטרת היא שמיא הגדול שהוא שם המפורש שנכלל בכלל שלש מדות יו"ד ה"א וא"ו ה"א שהוא שמו הגדול מברך. פירוש כתר עליון, הוא מוציא הברכה מן עומק הנחל. לעלם, פירוש גדולה. לעלמי, פירוש גבורה. עלמאי, פירוש תפארת עכ"ל. ובמקום אחר כתב, איש"ר ח' תיבות כנגד ח' ימי מילה, ומתחיל באל"ף אמן ומסיים באל"ף עלמאי, רמז שהקב"ה יחיד בשני עולמות. וכן כתב בספר **מערכת האלות** על פי הסוד בהיפך מהר"י גיקאטלי"א בדף ר"ו ע"א וז"ל: יהא שמו הגדול מבורך מלמעלה, כדי להשפיע לחמש אחרונות הכלולות בתפארת למטה, והם נרמזות במלת לעלם ולעלמי עלמאי. לעלם, חד. ולעלמי, תרי. עלמאי, תרי. הרי רמזו העונין להשלמת הכל עכ"ל. וכן כתב מה"ר שלום קרח בספר **סגולות משם התקונים** תקון כ"ה יעו"ש. וכן דעת הרב **סדר היום** בדף י" ע"ב. ושוב מצאתי שגם הרוקח סובר כן בסימן ש"ך יעו"ש. ובסימן שס"ב כתב משם הספרי וז"ל: ומנין לעונה יש"ר מברך שעונין אחריו לעלם ולעלמי עלמאי, תלמוד לומר 'הבו גודל לאלדינו' ע"כ. ולקמיה כתב משם הגמרא וז"ל: הוא ישראל וגוי דהו יתבי. שמע ישראל קל יהא שמיא רבה מברך בבי כנשתא. קם ונפק. אמר רבא לא לימא איניש יהא שמיא רבא, והדר מברך לעלם ולעלמי עלמאי. אמר ליה רב ספרא, משה שפיר קאמרת, אפסוקי מלתא לית לן בה עכ"ל. הרי לך מבואר מלשון הרוקח בשם ספרי והגמרא שהענייה היא עד עלמאי לבד ולא יותר. ואין ספק שהרמב"ם למד מלשון ספרי זאת ומלשון הגמרא שהביא הרוקח. עוד הביא הרוקח משם **פרקי היכלות** זה לשונו שם: יהא שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים. הרי לך שתיבת יתברך אינה דבוקה לתיבת עלמאי, שאם לא כן היה לו להזכירו כאן. [ועתה שהאיר אור ספר **עמודי שמים** ראיתי לו שכתב, שהצבור עונים עד עלמאי לבד ושכן דעת גדולי הראשונים בכלל. גם כתב שם לומר ולעלמי בוי"ו וסיים שם והמשנים מחריבים עולמות ע"ש. וכן מתבאר מספר הקנה דף נ"ח ע"ב].

בדרכיהם אתהלך....

גלות קשה וארוכה אך אור בקעה

המנהרה (חלק ב')

משראה שלום שיש לו גישה לאנשי השלטון ודבריו מתקבלים בדרך כלל, במיוחד אצל המלך ובניו. שימש לו סימן זה אות, שהקב"ה איתו והתחזקה דעתו להשפיע על אנשי השלטון לתקן תקנות שהיהודי בתימן לא יהיה נבזה ושפל. מפעם לפעם היה מנסה לדרוש יותר, וכמו בעניין זה שבתחילה ביקש לעצמו, אך אח"כ ביקש במפורש בשביל אחיו היהודים. אולם רגשי הנחיתות היו עדיין שרויים בקרב הציבור היהודי, אין מי שהעז להתארגן או לדרוש איזו נוחיות מהשלטון ממה שלא היה נהוג מלפנים. המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ז

אשר על כן ראה תראה אתה המעיין כמה רב חילייהו דקמאי. ולפי זה נראין דברי הרב הגדול מהר"י אבוהב שהביא הבי"י, דבמקום דאיכא חשש איסור הפסק כגון בזמירות ובקרית שמע וברכותיה לא יענה אלא עד עלמאי לבד, וכן כתב בספר **סולת בלולה** סימן נ"ו בשם **לחם חמודות** ע"ש.

ובענין מה שנהגו מחדש לענות יתברך בלחש, נראה לע"ד לתת טעם לזה והוא, כי הנה נתבאר לך לעיל שדעת הרמב"ם לענות עד עלמאי לבד. וידוע היות הרמב"ם מאריה דאתרא, לכך לא רצו לעשות מעשה בפרהסיא כדעת השלחן ערוך שהוא היפך מדברי הרמב"ם, דהגם לכבוש את המלכ"ה עמי בבי"ת. ויען כי חשו גם לדעת השלחן ערוך, לכך נהגו לאמרו בלחש שלא להכניס עצמם בסלע המחלוקת. ולמדו זה ממה שכתב רמ"א בסימן ל"א שהאשכנזים מברכים בחול המועד על התפלין בלחש, וכתב ה"ט"ז שהוא תמוה. דכלפי שמיא אין חילוק בין סתר לגלוי יעו"ש. ובלחם חמודות כתב הטעם שרבים חולקים שלא לברך בחול המועד, ואותם שראו להעמיד על הדין ולברך, הנהיגו לברך בחשאי כדי שלא יבואו לידי ריב ומחלוקת. זכר לדבר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ומביאו הבאר היטב. ועוד ראה שהשלחן ערוך פסק בסימן תי"ז תכ"ב שאף יחיד מותר לקרות הלל, וכתב מהרי"ק"ש שכיון שהרמב"ם חולק בדיו, היחיד לקרות ההלל מיושב כדי שלא יעבור בפומבי על דברי הרמב"ם עכ"ל. ומיהו במקום שאסור להפסיק, אף בלחש לא יענה כמו שכתבתי לעיל משם מהר"י"א. עכ"ל מהר"י"ץ.

ועיניין עוד באורך **בבארות יצחק** (ה"י ברכת השחר על סניף ע"י) שהאר"ך הביא עוד פוסקים כמנהגינו. ושם כתב וז"ל: מה שכתב מהר"י"ץ שהרבה נהגו בזמנו לומר יתברך בלחש וכו', **חקרתי ע"ז והנה בזמן האחרון לא נודע מנהג זה כי אם בביה"כ אלשיך בעיר צנעא. אבל בכל שאר בתי כנסיות נוסח בלד"י בכל קהילות תימן נשאר המנהג הקדום לענות עד תיבת עלמאי, ותו לא. עכ"ל.**

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואה ובריאות איתנה
חיים בן שלמה
מתוך אריכות ימים ושנים

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

אמנותי לשון

פזמון – מה
שכיום אומרים
פזמון.

מהליכות אבותינו

מתינות אמותינו

כתב מוהר"ר עמרם קרח זצ"ל בספרו יסערת תימן עמי קכ"ט וז"ל: הנשים הקרואות לסעודה בבתי החתונות, נקבצות לחדר מיוחד להן לבדן. ואחר שישלימו האנשים הקרואים את סעודתם ויצאו מבית החתונה, נכנסות אל החדר שהיו בו האנשים. מביאים להם קליות ואגוזים עיי נשים, ואח"כ מכניסים להן שלחנות סדורות פת ובשר וכי כמו סדר קביעות סעודות האנשים, זולתי היין שאין מביאין להן כלל, עכ"ל.

הנשים המתינו ולא סעדו לבם, כל עוד שהאנשים נמצאים שם, וזאת על אף שהן אלו שטרחו והכינו את הסעודה, ועל אף שהסעודה ארכה זמן רב. אמותינו הצדיקות והחכמות, ידעו היטב במאי זכין לעולם הבא, לא פלא שכך היו הנהגותיהן.

ואתחנן אל ה' וכו', ויתעבר וכו', רב לך אל תוסף דבר אלי וכו' (רברים ג. כג-כו) י"ל, על מאמר הכתובים האלה. אי. דהיה די שיאמר ואתחנן אל ה' ואומר ה' אלדיים וכו', והיה אז תיבת בעת ההיא לאמר אך למותר, דודאי ידענו שהוא מתחנן באותה שעה שנגזר עליו מיתה. ועוד דמ"ש אח"כ, ויאמר ה' אלי רב לך וכו', גם זה יתר. דהיה די במ"ש ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי, ותו לא צריך עוד להודיענו שאמר לו ה' רב לך וכו'.

ונראה לעניות דעתי, בהקדים מ"ש מו"ז כמוהררי"ב הרי המחבר סי' יחן טובי ז"ל בפרי' זו, ע"פ יאעברה נאי, שבתית נא נרמזו שם שרי די גלויות וכו', לומר שכל כוונת משה רבינו ע"ה בתפלתו לכניסתו לארץ אינו אלא בשביל ישראל כדי שלא ישלטו בהם האויבים ויגלו מארצם וכו', יעוש"ד. עוד נקדים, מ"ש רבותינו המקובלים ז"ל, דעיקר טעם שעבוד ישראל בגלות הוא בכדי לתקן רפ"ח ניצוצין. והנה בגלות מצרים ניתקנו ר"ב ניצוצין, ונשאר פ"ו. וכאשר יתקנו אלו הפ"ו ניצוצין, אזי תכף יזכו לביאת גואל צדק כידוע לידועי חן.

והנה עפ"י יתורף דברי הכתובים, דהנה מה שביקש והפציר משה רבינו ע"ה בתפלתו זאת, הוא על אותה העת שרצה שיכנס לארץ, ויהיה אותה העת גאולה שלימה, והיינו, ע"י כניסתו לארץ כדי שלא יחזרו עוד ישראל להשתעבד בגלות. וז"א ואתחנן אל ה' בעת ההיא, כלומר, שעל ידי העת ההיא נתפלל שתהיה עת גאולה שלימה שאין אחריה גלות. וביאר אח"כ במה שאמר יאעברה נאי, ר"ל, אעביר נא שהם שרי די גלויות מעל ישראל וכמש"ל, והיינו ע"י כניסתו לארץ. וע"ז חזר ואמר ויאמר ה' אלי רב לך. כלומר, אין העת הזו מוכשר לכך להיות זמן הגאולה השלימה, מפני שעדיין לא ניתקנו פ"ו ניצוצין דקדושה אשר נשאר מרפ"ח כנ"ל, וצריכים עוד לבוא בגלות ולהשתעבד כנוי, בכדי לתקנם ולבררם. וכמו שדרשו רז"ל ע"פ יא-היה אשר א-היה, א-היה עמהם בשעבוד אחר. וכ"ז הוא מפני החטא שחזרו ישראל אחר קבלת התורה לחטוא בעגל כידוע. וזהו אמרו ויתעבר ה' ביי ר"ל, מה שלא שמע אלי ולא קבל ה' תפילתי אשר התפללתי בעדכם שלא לגלות עוד ע"י שאכנס לארץ עמכם, הוא למענכם. כלומר, בעבורכם שחטאתם לפני וגרמתם שנשאר פ"ו ניצוצין בלי תיקון, ועל כן ולא שמע אלי.

וזהו שהוצרך להודיענו באמרו, ויאמר ה' אלי רב לך מפני כי רק ר"ב ניצוצות נתקנו ולא כל הרפ"ח ועל כן לא שמע אלי. וזהו שאמר הכתוב יאל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה. בדבר הזה דייקא וכאמור ודוק, וא"ש הרי"ב.

(יפתחון טובי למהר"א נדאף זצ"ל)

בתמוך בתמוך צמ"ל...

מהר"ר אברהם האי זצ"ל

מובא בתכלאל עץ חיים בפיוטי נחמות דתסעה באב

אמר אחייה. קבלה בידינו שהגאולה העתידה, עתידה שתהיה כדמיון גאולת מצרים, כשם שמצינו קריעת ים סוף בגאולת מצרים, כן תמצא בגאולה עתידה, והחרים ה' את לשון ים מצרים והניף ידו על הנהר וכו', וכתי', ויהיתה מסלה לשאר עמו אשר ישאר מאשורי וכו' יכאשר היתה לישראל ביום עלותו ממצרים. הרי זה מעיד שבגאולה העתידה עתיד הקב"ה לתת בים דרך, כמו שהיה ביציאת מצרים. ועוד כתי', יכאשר שמע למצרים יחילו כשמע צור', וזה מפורש שכדמיון גאולת מצרים תהיה גאולתנו העתידה, שהרי צור מלכות אדום היא. לפי שהוא חסר ואומר צר כתי', ודרז"ל, כל צר שבמקרי חסר וי"ו, במלכות הרשעה הכתוב מדבר. וכל צור מלא, בצור המדינה הכתוב מדבר.

וכשם שמצינו במשה המושיע הראשון שגידלתו בתיה בת פרעה בתוך פלטרין שלה, ומשם יצא והחריבו, וכמו שאמר הכתוב 'ואוציא אש מתוךך היא אכלתך'. כן תמצא למושיע האחרון שיגלה במהרה בימינו שהוא עתיד לצאת מתוך מטרפולין של רומי ומחריבה. הוא שנתבא ישעיה ע"ה, ישם ירעה עגל ושם ירבץ וכלה סעיפיים'.

ועל כן, כשאנחנו בגלות ראוי לנו לסבול הצרות המתרגשות עלינו ולהתפלל להקב"ה שיתן לנו כח לסבלו, ושהיה בטחוננו בו שהכל לטובתנו. וכמ"ש רז"ל, צדיקים תחילתן יסורין וסופן שלוה. וראוי לנו לתת אל לבינו, כי אם הקב"ה קצף עלינו ובגלות לא מאסנו, שכך העידה תורה יואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וכו'. וירמיה ע"ה אפי' בשעת הפורענות לא אמר אלא 'היתה כאלמנה ולא אלמנה ממש, אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים ודעתו לחזור אליה.

וכמו שאירע לנו בשעבוד מצרים שסבלנו לכמה יסורין, וכמה שעבוד ועינוי, והקב"ה ברחמי הרבה את נפלאותיו ומופתיו בפרעה ובכל מצרים והוציאנו ביד רמה. כן הוא עתיד לעשות בגלות המחודש הזה מכל שאר הגלויות אשר סבלנו בדורות שעברו כמה צרות וכמה יסורין, וגזרו עליהם כמה גזירות מחודשות ומיני שמדים, וכמה מישאל שמסרו עצמם להריגה על ייחוד השי"ת. עאכ"ו שעתידי הקב"ה לכפול שכרנו ולחדש נסים ונפלאות לעיני הגוים יותר ויותר מביציאת מצרים. ולפיכך תמצא ביעקב אבינו השלישי באבות, שהיו כל ענינו ומקרינו רמו לגלות השלישי הזה, אחר שעברו עליו כמה צרות עם עשו הרשע, ועם השר שלו שהתגבר באחרונה, עם הכל וניצול מכל הצרות ההם. ואמר בו הכתוב ייבא יעקב שלם'.

וההבטחה הזו בעצמה מצינו לדניאל שבשר לישראל בכל ימי הגלות הארוך הזה שהיו מחזיקים באמונתם וכל הצרות והתלאות והיסורין שראוים להגיע לנו בגולה, כמ"ש יונכשלו בחרב ובלהבה ובשבי ובבזה ימים, אין היזק אותם הצרות דבק בנו כמו הרקיע שאורו בהיר ומזהיר ואין החשך דבק בו. הוא שכתוב 'והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים מכוכבים לעולם ועד' (כד הקמח אות הנו"ן).

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פריץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

כמידי שנה בשנה בסוף השנה מתקיים לימוד אבות ובנים של תלמידי כיתות הת"ת, הכנה לחופשת בין הזמנים. החומר שנלמד השנה הינו קדושת ישראל.

במהלך הערב נשא דברים מפקח הת"ת הרב משה קלצקין שליט"א בנושא חשיבות לימוד שיטת זכרו אשר הוא עצמו ישב עם זקני תימן ועל פיהם בנה את כל שיטת הלימוד ועוד...

וכן נשא דברים מייסד הת"ת הרה"ג עזרא מחפוד שליט"א בנושא מעלת התלמידים הלומדים בעטרת חיים שכל כולו של המוסד הינו על טהרת הקודש ללא רוחות זרות החוזרות ומשפיעות על העולם החרדי ועוד...

נוסף לזאת חולקו תעודות הצטיינות ופרסים לשלושה עשר תלמידים מבין כל תלמידי הת"ת, על השקעתם והשתדלותם במשך כל השנה. הצוות החינוכי הדגיש שהיה מאוד קשה להחליט מי יהיו השלושה עשר היות ורבו תלמידי הת"ת אשר היונם שואפים ומשתדלים ביתר שאת וביתר עוז

כן חולקו תעודות הצטיינות ופרסים לשני תלמידי הת"ת המגיעים ראשונה ללימוד עבודת המדות המכונה בדרכי אבותינו המתקיים בכל בוקר עוד קודם השעה 8:00 עם מנהל הת"ת הרב אליהו נהרי שליט"א וכן חולקו פרסים לכל משתתפי שיעור זה

הערב נחתם בתפילת ערבית אך לא לפני שהתקיימה ההגרלה הגדולה על אופניים על המבצע שהתקיים בחודשים האחרונים, מצורף תמונה.

זכה בהגרלת האופניים במבצע "מרבנים שלום בעולם"

התלמיד היקר ה"ה אברהם כהן נ"י

יהא רעוא שיעלה מעלה מעלה בדרך ארץ ומדות טובות כהאבות והאמהות, אכי"ר

חכמי תימן

הרב שלמה בן שלום צאלח זצ"ל נולד בצנעא בשנת תקפ"ב. נבחר לראב"ד קבוע, העשירי והאחרון לבני הדין הקבועים בצנעא. היה מבחר אנשי דורו בענוה ויראת חטא, מתלמידיו של הר"ר יוסף קארה. כל ימיו נהנה מיגיע כפיו מלאכת צורפות כסף, ולפיכך לא הושיט ידו למלאכת השחיטה. היה מיראי הוראה וכשיזדמן פסק"ד, מתמתן ונמלך באחרים אם יסכימו לדעתו, וברוב הענינים היה נסמך על הסכמת הי"ר שלום שמו. חמלה וחנינה רבה בלבו על העניים, ותמיד מפקח עליהם, ואפילו יחיד שהשענה דוחקתו, משתדל לעזור לגבות מיחידי הקהל די מחסורו, וכל המדות הטובות כלולים בו.

נפטר בצנעא בשנת תרס"ב

התודה...

הברכה...

מעומקא דליבא למייסד הת"ת הרה"ג עזרא מחפוד שליט"א אשר על אף זמנו הדחוק, הגיע לערב אגות ובנים לחוק ולעודד את צעירי הצאן. יהא רעוא שיוזכה להמשיך לראות פירות ייסודו, הולך ומתגדל בתלמידים רבים יראים ושלמים אשר חפץ ה' בם. מתוך בריאות איתנה ואורך ימים ושנים, פרחים ומלבלבים, אכי"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לרפואה ובריאות איתנה

סעדיה עדי בן שלום צוברי ויוסף בן משה דנין מתוך אריכות ימים ושנים